

findes i Betænkningen. Efterat Udvalget nemlig har gjort den, som det forekommer mig, aldeles rigtige Bemærkning, at ikke Noget bliver Dyrplageri, fordi det er en Plage for Dyret, men fordi, som Udvalget udtrykker sig, det er en Plage, som det civiliserede Samsunds Fornødenhed ikke udkræver eller ikke taaler, at der tilføies Dyret — eller, som jeg vil udtrykke det, fordi det saader den almindelige menneskelige Følelse — tilføies der, at det at overlæsse eller sulte et Dyr, blot for at skaffe dets Eier en siebliffelig Fordeel, kunde f. Ex. det civiliserede Samsunds Fornødenhed aldrig udkræve og heller ikke godt taale; deraf slutter jeg, at det ærede Udvalg erkjender, at det at overlæsse et Dyr eller at sulte det, maa henregnes til Begrebet Dyrplageri. Er det Tilfældet, saa kan jeg ikke have noget imod den Affattelse af Loven, som det ærede Udvalg har foreslaaet, men er det Modsatte Tilfældet, saa maa jeg erklære mig derimod og foretrække Loven, saaledes som den er kommen fra det andet Thing. Jeg kan Intet have at erindre imod, at der med Hensyn til Straffen sættes et fast Minimum af 10 Rdl., derimod maa jeg bestemt erklære mig imod, at den højere Grad af Straf, nemlig Fængsel af indtil 4 Uger eller indtil 3 Gange 5 Dages Band og Brød ubelædes. Der er nemlig, som allerede af det ærede Mindretal i Udvalget oplyst, i enkelte Sager idømt Straf af Band og Brød, og det er ogsaa aabenbart, at der kan tænkes en saa oprørende, grusom og raa Behandling af Dyrene, at den paa ingen Maade bør belægges med en ringere Straf. Det Tilfælde, hvori der tidligere har været anvendt Bands og Brøds Straf, angif, saavidt jeg erindrer, en Mishandling, som en Slagtervend havde gjort sig skyldig i, derved at han, da en Hund ved at gaae forbi en Slagterboutik havde snappet et Stykke Kjød, kastede sin Kniv i Hundens, saa at den gik ind i dens Side og Indvoldene væltede ud. Det forekommer mig, at dette var en saa raa Mishandling at den godt kunde fortjene Bands og Brøds Straf. Ogsaa har der været det Tilfælde, at en Urtekrammerdreng indsmurte en Hund i Bitriololie og derefter satte Ild i den, hvorpaa han lod den løbe. Han fortrød imidlertid strax, hvad han havde gjort og

fik Ilden slukket, og fordi han selv bidrog til at tilintetgjøre Virkningen af sin raa og grusomme Behandling af Dyret, blev han kun straffet med en Mulct, i modsat Tilfælde antager jeg, at han med Rette vilde være bleven idømt en højere Straf. Det forekommer mig derfor, som sagt, at der kan gives en saa raa, oprørende og grusom Behandling af Dyrene, at den ikke bør anses med en ringere Straf end simpelt Fængsel eller Fængsel paa Band og Brød. Men derhos skal jeg bemærke, at Vedkommende ved at Mulcten sættes til 200 Rdl. kan faae en langt højere Straf af Fængsel paa Band og Brød end den, som er foreslaaet i det Forslag, der er kommet fra det andet Thing. Naar man f. Ex. valgte en Mulct af 100 Rdl., og Vedkommende ikke kunde betale, vilde han komme til at udsone Mulcten med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og vælger man en Mulct af 200 Rdl., og Vedkommende ikke kan betale, maa han udsone den med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvilket gaaer ud over den Straf, som er foreskrevet i det oprindelige Lovforslag, hvorefter Vedkommende kun kan komme 3 Gange 5 Dage paa Band og Brød, eller, hvis han ikke kan taale det, eller er i en Alder, hvori han ikke kan idømmes denne Straf, 60 Dage i simpelt Fængsel. Det forekommer mig, at der ogsaa af den Grund er Anledning til i denne Henseende at forblive ved den Affattelse, som Loven oprindelig har. Naar der i Udvalgets Betænkning er yttret Frygt for det underordnede Politipersonale, og det navnlig er yttret, at der kunde være en Speculation fra Politipersonalets Side til at forsøge saadanne Sager, saa indseer jeg ikke, hvortil egentlig derved sigtes. Det underordnede Politipersonale, — og derved menes vel Sognekogder og Politibetjente, — har i det Højeste kun Ret til at anholde Vedkommende, — men i Regelen vil det vist i saadanne Sager alene gjøre en Anmeldelse til vedkommende Politimester, — og har altsaa ingen anden Indflydelse paa Sagen end at foranledige en Undersøgelse, — og selv om Loven affattes saaledes, som det ærede Udvalg har foreslaaet, kan en saadan Anholdelse og Anmeldelse ogsaa finde Sted. Hvad Udtrykket „Speculation“